

Hıdır Kırkıcı

- şiirler -

Yayın Tarihi:

11.07.2020

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Hıdır Kırkıcı

Eserleri:

Acil Durum Ağrısı

Yoruluyorum gezerken, korkulukları paslanmış merdivenlerden,
Demir korkuluklar değil yoran, paslanmış korkuların ta kendisi.
Hıdır Kırkıcı

Ay Kuşlaması

Ne renktir yazları gece?
Bir sevgili öperse,
Kırmızıdır, sarhoş eder...
Kardeşim giderse uzağa,
Mavidir, deniz kıskanır...
Sarılırsam hasretle dostuma,
Yeşildir, şarkı söyler

Baykuş, bakar geceye sessizce
Hayatın bilemez renklerini
Ya siyahtır gece ya beyaz
Gamsız bir baykuş için
Dahası önem taşımaz

"Ay tutulacak" demişler bir keresinde
Bir ucundan tutmak için
Beklemiş baykuş, tutamamış Ay'ı
O gece aydınlatmış her yeri
Bir yaz dolunayı

Konduğu dalın balkonunda
Görmüş baykuş bugüne değin
Hiç görmediği ahengini renklerin
İzlemiş sabaha kadar,
Uğuldamış: "Hayatta ne çok renk var!"

Büyülenmiş orada baykuş
Balkonunun yaprağını aralık koymuş
Yavaş yavaş sabah olmuş
Baykuşun balkonundan içeriye
Öksüz kuşların cıvıltısı dolmuş.

Hıdır Kırkıcı

Dünyanın Balkonu

Balkon sevmeyen bir milletin çocuklarıyız.
Daha ilk adımlarımızda
Hiç düşmeden yere tutup kaldırdılar elimizden
Her halde düşersek biz
Büyüklerin düşlerini yerden alıp
Ağzımıza götürürüz diye korktular
Kim bilir nasıldı kırık düşlerinin tadı..

İlk altı ay sadece anne sütü içirdiler bize
Hayat yorgunu cefakar annelerin memelerinden
İlk böyle dokundu midemize hayat
Ağladık hepimiz, haftada en az kırk beş saat
Ve susturdular bizi konuşmayı öğreterek:
Anne-baba-dede-amca
Teyze-hala-abi-abela
Bebek-yemek-uyku-yatak
Silah-tüfek-araba-uçak
Oyuncak, daha çok oyuncak...

Bir gün karşı komşunun çocuğu geldi bize
Bize yasaklı elma şekerinden elbisesiyle
Tuttu apansız elimizden
Yapış yapış oldu elimiz şekerden

İlk kez o gün çıkabildik dünyanın balkonuna
Yoktu kimse bizden başka
Büyükler görse, hemen tutup kulağımızdan içeri sokarlardı.
Üstelik ayaklarımız da çıplaktı
Üşütürsün derdi annem, yalın ayak basma yere
Korkmuştum ama hiç üşümemiştim ki
Kaloriferli evimizde

İsmi söyledi elma şekerden elbiseli kız
"Merhaba ben Havva" ; tanıştık
"Ben de Adem"
Tutuşup yapış yapış el ele
Yürüdük balkonun ötesine

Hıdır Kırkıcı

In Dubio Pro Amore

Gözümü kapattığım her an
Beynim takılıp düşüyor o kıvırcık saçlarına
Seni seviyor muyum gerçekten
Yoksa tüm bu oluşlar
Bir başka aşka imrenmekten mi ibaret?

Hıdır Kırkıcı

Kafa Kağıdının Arkasındaki Şiir

Güneş yakmıştı o akşam
Yirmi kişilik lacivert pakette
Tek başına kalmış ürkek sigaramı
Ceplerimde henüz ateşin keşfedilmediği
Zamanlar taşıyordum..

Denize doğru ağır ağır iniyordu
Gitgide sarıdan kırmızıya kaçarcasına
Adeta suç üstü yakalanmış bir hırsız
Saklanmak istiyordu çaresiz
Karşıyaka'da dikilip duran
Uzunca apartmanların arkasına

Ne mümkün kaybolması güneşin
İnsan yapısı bir bina arkasında
Biraz sağdan ve biraz da soldan
Kenarcıkları bariz belli
Çocuklar bile sobeler güneşi
Gölgelerde saklambaç oyununda

İşıklar süzülüyor serinliğinde havanın
İmgelerin arasından geçiyor pardon diyerek
Hemen önümdeki erguvanın
Arkasından iki sevgiliyi taşıyor

Nemlenmiş, tuzlanmış ve haliyle yaşlanmış
Denize komşu tahtaların üzerinde
El ele, diz dize, göğüs göğüse, omuz omuza
Hem savaşıp hem sevişiyorlar

Savaş meydanı olmuş gölgeler
İnsanlar kaçışmakta o gölgeden diğerine
Hani ağaçlar kedi olsaydı
Ancak o kadar oynarlardı
Biz zavallı insanlarla

Güneş, çıkıyor sonunda kuytudan
Sigaranın külü elime dökülmüş
Bir kağıt arıyorum cahil ceplerimde
Kafa kağıdı nüshası buluyor ellerimi
Kim bilir hangi rapor için aldım
Önemi yok, tüm bunları yazmalıydım
Ve yazdım
Sonra Göztepe vapuruna kaçak binen
Güneşi uğurladım.

Hıdır Kırkıcı

Kuşluk

Bir kuş misali yaşamalı hayatı...
Sevdiceğin gözlerinden mavi gökyüzünde,
Özgürce uçarken de ölebilmeli.
Tabutumuz bulutlar, toprağımız mavilikler olmalı.
Kıskanmalıyız havada hiç çarpışmadan uçan,
Sayısız kuşun rengini, cinsini, kanadını...
Laf söylememek lazım kuşların beynine.
Arada sırada kuş beyinli de olmalı.
Kuş olsaydık acaba hatırlar mıydık
Bizlere şiirler, şarkılar yazan iki ayaklıları?
Onların dertlerini, sevinçlerini, hayallerini...
Bir kanat da onlar için çırpır mıydık?
Onlardan bahseder miydik bulutlara?
Güneş bizi onların yerine de yakar mıydı?
Ay ışığını saklar mıydı bizden?
Kuş olabilir miydik hiçbir şeyi umursamazken?
Hıdır Kırkıcı

Müşterek Bir Şiir

Ki aşk en kusursuz olanıdır suçların
Çünkü yazmaz hükmü dünya üzerindeki
Hiçbir ceza kanununda

Kişi hem hakim hem fail olur mu?
Ne kaybettin
Yahut ne kazandın
Tartacak var mı dünyada
Velev ki vazgeçtin bir gün
Hadi bunu gönlüne anlat

Sen suçlusun
Sen suçsuzsun
Hem rest çekip kaybeden
Oyunu bırakıp kazanansın
Hangi kimya açıklar bunu
Hangi kutsal kitap

Sen en kusursuz suçu işledin
Faili meçhulun failisin.
Hangi cezaevinde unutturacaksın kendini
Kaç müebbet eskittikten sonra
Aklımdan silinip gidecek yüzün

İyi hallerimizden hatıralarımız vardı
Duruyor hala beraber kuşları yemlediğimiz
Yatak odasının pervazında

Bedenin ıslahının merkezi
Senin cezaevin
Peki ya ruhun
Ne zaman bitecek?
Cevap verebilir misin!

Benden önce üç çift göz daha görüyor yazdıklarını Allah kahretsin
Sordum geçen gün cezaevi müdürüne
Ruhumu sürgün etmişler sensiz diyarlara
Her ceza suçun işlendiği yerde çekilir yazıyor kanunda
Suçum sen değil miydin Allah kahretsin
Ne işim var benim burada

Hıdır Kırkıcı

Nasıl Görüldük O Gün - I

Kapılardan önce merdivenler vardı.

Hele o kapıdan önce tam on üç basamak...

Bir

İki

Üç(Halide miydi o?)

Dört

Beş(oydu anlaşılın muhasebe)

Altı(kitapları vardı elinde.)

Yedi

Sekiz

Dokuz

On(hava kapandı)

On bir(iyice dışarıda)

On iki(şemsiye de almadım)

On üç(tüh...)

Üstünde yazan isimden kalanlar iki harf: Z ve K

"Ding dong" dedi bütün İngiliz havasıyla...

"Kim o?" geldi sonra üstünde kimonoyla..

"N. ben" dedi.

Hıdır Kırkıcı

Orontes

Şefkatli ve yorgun masasında hayatın
Gezinirken umuda ve özgürlüğe gebe bir kedi
Zamanı ve mekanı ayıran iki kenarında o masanın
Kesişince yollarımız uyumsuzca
Kıvrılır içimde yeni insanlık için namütenahi asi bir nehir
Yok eder zulmet şahikalarını tüm tiranların

Hıdır Kırkıcı

Ölümsüz Bir Kaplumbağanın Şiiri

Aylar oldu gözüm yaşlanmayalı
Daha kötüsü, bir hayli zaman geçti
En son kendim için attığım kahkahanın üstünden

Mutsuzken, bilhassa etraftaki herkesi
Fütursuzca güldürmeyi meslek edinmiş bir
Palyaçonun tellendirdiği sigara misali

Küllenip savruluyor aklımdaki sözler silsilesi
Her esen yelde bir başka yaşıma giriyorum sanki
İçinden -her nasıl olduysa- sağ çıktığım fırtınalar
Neredeyse inandıracak beni ölümsüz bir kaplumbağa olduğuma

Yavaş yavaş ilerliyorum şairin dediği gibi
Yaşamın patikalarla dolu yollarından.
"Yolda olmak önemlidir fakat peki yol olmak?"

Hıdır Kırkıcı

Özlem

Bir ihtilal öncesinin umudu seziliyor gözlerinde,
Sensiz geçen siyah beyaz ve sessiz,
Bir kaç on yılın köhneliği öpmüş şu sokakları yer yer.

Çiğ düşmüş vedalara sahne olan kaldırımlara
Paşlanmış sevgililerin isimleri banklar üstünde
Bir zamanlar parkın ortasında tüm görkemi ve yalnızlığıyla,
İnsancıklara gölgesini ihsan eden hüzünlü bir meşe dururdu.
Çocuklar doksan dokuz dal gezen yaşlı bir kargayı vururdu.
Ölüm can verirdi yaşama, karganın kanat ucunda.
Günler geçirdi ölüşürken sensizlikle hayatı

Güneş batmazdı sen rüyalarına dalmadan,
Ve Ay gelirdi her sabah seni uyandırmaya.
Gözlerimi bugüne değil yanımda olduğun düne açmak için yaşıyorum.
Tesellim ise bilmek seninle aynı nefesi aldığımı

Saçlarından çaldı Prometheus ateşi,
Soğuk ellerinden tufanlar getirdi suya Poseidon,
Sıcak nefesinle yaşattı Nixs bütün Olimpos'u
Bekliyordu Tanrılar, bekliyordular,
İnanacak hiçbir şeyleri olmadan mucizeleri

Bense duruyordum ürkek ve üşümüş ve sokaklardan sarıyı çalıp üstüne giymiş gamsız
gölgemle.
Deniz feneri gibi kızıp sönerdi iki parmağım arasında göz kırpişların
O nihai sabaha değin

Nihayet bitmez gece kararıp gittiğinde
Mavi bir sıcak günün ortasında
Meşru ya da gayrimeşru yollarla başucuna geleceğim.

Hıdır Kırkıcı

Palto Melankolisi

Köpek gibi titretiyor,
Bazen Őu kahpe yalnızlık.
Böyle kibirli soğuk gecelerde,

Tutunacak kimsesi olmayanlar
Ellerini paltoların cebinde saklar.

Hıdır Kırkıcı

Umudun İhtilali

Soysuz gecede dörtnala kaçıyor bulutlar
Havada kalles bir rüzgâr
Sövercesine sallıyor güvertenin ön cephesindeki
Beynelmilel yalnızlıklardan buz kesmiş camları

Şu anda umut: Don Quixote'un mızrağının İhtilâl Saati kararlılığıyla insanlığı işgalidir.

Hıdır Kırkıcı

Yalnız Bir Gülün Ahengi

Bir tek gül ile olunmaz gülistan,
Gül, gül olmaz sen alıp koklamazsan.
Böyle başladı işte, bir gül ve olan her şey sana dair
Anladım ki boğuk ama ümitvar bir kış gecesinde
Yorgun argın derleyip metruk bahçelerinden
Devrediyordu usulca senden ve benden,
Bize doğru güzelliğini kan kırmızı hayatlar.

Veriyordum ve eriyordum karşında biteviye
Sanki ilk defa dokunuyormuşçasına bir güle
Çağ açıp kapatırcasına kırıştırmıştın
Biçare ve bigâne büyük insanlığı
Objektif kucaklayan kararsız gözlerini

Ortak bir dosttan söz açmıştın geçenlerde;
Çok severmiş cibre rakısını, isminde taşıyacak kadar
Sen de severdin, daha ziyade karadut şarabını
Kadim beyaz amfilerinde Şirince'nin
Yunanların nasıl seviştiklerini ve dövüştüklerini
Sana anlatırken hayal etmiştin beni.

Sonra ortak dostumuzun dediklerini
İlahi müstesna ve münhasır huzurunla
İşlemiştin yüreğime:
"Gez ve kimseye söyleme,
Mutlu ol ve kimseye söyleme,
Çünkü insanlar mahveder güzel şeyleri."

Dolaştık günlerce bahçesinde sevgilerin el ele,
Yürek yüreğe, beden bedene...
Dokunmak insanlara yasak olmuşken üstelik
İlanihaye sürececek çilesine girmişken insanlık
Beraber gezdik cümlesini aşk iklimlerinin
Yaşadık her mevsimini; utanmanın, tutunmanın, buluşmanın,
Öpüşmenin, didişmenin, sevişmenin, barışmanın

Nihayetinde unutmanın.

Biliyordum elbette kavruk bir akdeniz çocuğu olarak
Her gülün sonunda solmaya açtığını
Dikenini, yaprağını, dalını, guncasını.
Gül solar, yaprak dökülür, dal çürür, diken kurur

Bir tek sevişin kalır geride.

Hıdır Kırkıcı